

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroja (vicepresident), Joan Ballester, Josep Delemus, Lluís Foix, Rosa Font, Dolors Lloveras, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Teresa Seseras i Pep Collellidemont (defensor del lector).

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep Calm

Xavier Graset

Sense fi

Cent anys de les primeres representacions d'*Els Pastorets* de Folch i Torres (1916), i encara som allà mateix. Hi som en plena convi-

vència entre les versions més antigues com de Serafí Pitarrà, (1901) o les de Ramon Pàmies (1903) o Miquel Saurina (1887), o les més recents de Lluís Millà (1931) o Francesc d'A. Picas (1954), i encara tot una llista de versions recents, actualitzades i locals. Una rècula de pastorets que exemplifiquen en el cicle ritual el seu enginy en la lluita contra l'engany i les temptacions més diabòliques. Textos hereus de les representacions medievals sobre el naixement de Jesús, en tres àmbits, cel, terra i infern, i que mobilitzen més de 4.000 persones entre actors i tècnics escampats arreu del país. Un espai guanyat a pols en la mitologia domèstica que aquest any té la competència de *Star Wars*, una nissaga llegendària que a més compta amb el pes de la indústria nord-americana que mira de fer l'espectacle universal.

Una mica com l'escena política tant catalana com espanyola que semblen tenir un guionista invisible entestat a identificar-nos en un relat sense fi

Encara no he acabat *El món, un escenari*, la nova aportació memorable del tàndem Jordi Balló-Xavier Pérez que ens presenta Shakespeare com el guionista invisible que ha anat deixant la seva petja a *Joc de trons*, a *El cavall de Torí*, a Hitchcock, Godard, Almodóvar o Sorkin. "El món camina cap a una constant autorepresentació", defensen Balló-Pérez que profetitzava Shakespeare. De parts fosques, pares, bé i mal, i imperis ens en trobem a cada cantonada. És clar que una vegada més en la lluita d'exhibició desigual el 3-D galàctic no parla català. Però la felicitat cadascú se la gradua com vol. I a mi em fa feliç aturar-me en els mots de Folch i Torres, en el "pleret", en el joc de paraules "no m'alabis que no m'agrada el sabó" o en l'"aparteu les criatures" del valent Lluquet. Tan simple com això, lluny de la sofisticació dels androïdes que també es mouen entre terra, cel i infern. Una mica com l'escena política tant catalana com espanyola que també semblen tenir un guionista invisible entestat a identificar-nos en un relat sense fi.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Demà, reunió

La reunió d'avui de la CUP serà demà. Coherència, la virtut més celebrada de la formació. De moment, demà; ja veurem si al final es repensen i és demà passat o l'altre. Es veu que els dirigents i les bases havien d'acabar de "confrontar escenaris". Això dels "escenaris" ve de Gramsci. Jo de Gramsci no en sé res, però com a tots els de la meua generació, que hem viscut gairebé des que tenim ús de raó amb anticapitalistes, antisistema i anti moltes coses tret de les seves, alguna cosa em sona i m'ha quedat. També, el concepte d'"ocupar espai" i no deixar-lo anar de cap manera. Ens pensàvem que era l'espai físic des del qual emprendre la revolució, però es veu que també és l'espai temporal. Fa tres mesos que la CUP ocupa les nostres estones. Semblava que diumenge passat, en la reunió de la colla a Sabadell –que no s'ha de confondre amb la Colla de Sabadell, que és una altra cosa, amb en Pere Quart i en Trabal pel mig–, havien d'abairar el teló de tots els escenaris oberts i posats sobre la taula, però hi havia un epíleg

ajornat per avui dissabte, que és demà diumenge. La qüestió és sortir als diaris i anar en boca de tothom, així el dia de Nadal com el de Cap d'Any.

La reunió d'avui –de demà– s'hauria fet igualment, encara que a Sabadell els partidaris d'investir Mas i els que hi són contraris no haguessin empatat. Sempre hi ha un últim serrell, una última decisió, una assemblea pendent, un acabar de fer "vinculant" el resultat. Una indiscreció ha permès saber que l'endemà de l'acte sabadellenc Artur Mas preveia assistir al Parlament per reclamar la investidura. Mas no ha llegit Gramsci. I els que l'assessoren, encara menys. Fa tres mesos que nego-

ciem amb la CUP i ni han intuït el seu tarannà. Dominem més la *cupologia* els observadors de fora que no pas els que cada dia es veuen les cares amb els que han generat aquesta nova ciència. I demà? Em sento incapaç d'endevenir què decidiran demà. No sóc encara prou *cupòleg*. Necessito més temps i més reflexions, com ells.

La presidenta del Parlament, Carme Forcadell, demana paciència. Hem passat del "president, posi les urnes", a la sol·licitud de paciència. "Tot acabarà bé." No entenc com hi pot acabar, si la CUP ja ha anunciat que en cas d'investir Mas per la mínima o per la màxima li organitzarà al Parlament un Vietnam, que és una guerra. De moment, la guerra psicològica, a ell i a tots nosaltres, ja està entaulada. No sé si el camarada Antonio l'aconsella en les seves pàgines atapeïdes.

Deia Pere Quart, el de la Colla de Sabadell, l'autèntica: "Temps era temps hi hagué una vaca cega: jo só la vaca de la mala llet." I acabava –o començava–: "Prou, s'ha acabat, aneu al botavant vós i galleda i tamboret de fusta."

